

ΔΙΗΜΕΡΙΔΑ ΣΥΡΙΖΑ: ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ 2006

ΖΑΠΠΕΙΟ 12-13/12/2005

Παρέμβαση Γιάννη Θεωνά

1. ΑΕΚ»

Παρεμβαίνοντας στη συζήτηση για τον Προϋπολογισμό του 2006, θα ήθελα πρώτ' απ' όλα, να αναφερθώ στο ζήτημα των **ΔΕΚΟ**, το οποίο αναμφισβήτητα συνδέεται άμεσα με την γενικότερη πολιτική που εκφράζει ο Προϋπολογισμός, αλλά ιδιαίτερα με την πολιτική μισθών, συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων και εργασιακών σχέσεων.

Το νομοσχέδιο για τις **ΔΕΚΟ** πλήττει ευθέως το δικαίωμα των ελεύθερων συλλογικών διαπραγματεύσεων και των συλλογικών συμβάσεων εργασίας και παραβιάζει Διεθνείς Συμβάσεις Εργασίας της **ΔΟΕ**, που κατοχυρώνουν αυτά τα δικαιώματα. **Οι** ρυθμίσεις που προωθούνται, επαναφέρουν, ουσιαστικά, την αναγκαστική διαιτησία, με μόνη την διαφορά ότι τον ρόλο του υποχρεωτικού διαιτητή, προς δόξαν της διάκρισης των εξουσιών, τον αναθέτουν στη Βουλή και στο νομοθετικό της έργο. Τί άλλο, θα μπορούσε να υποθέσει κανείς, ότι σημαίνει η επιλογή της Κυβέρνησης να ρυθμίζει με νόμο οποιοδήποτε θέμα δεν «επιλύεται» με τη θέληση των εργαζομένων μέσα από συλλογική διαπραγμάτευση εντός τεσσάρων μηνών; Άλλωστε, το πραγματικό νόημα της ρύθμισης έχει κατανοηθεί απόλυτα από την εργοδοσία και δεν θα αργήσει να ζητηθεί η επαναφορά της πάλαι ποτέ αναγκαστικής διαιτησίας του αλήστου μνήμης νόμου 3239 του 1955.

Το βασικό επιχείρημα της κυβέρνησης και των κάθε είδους αναλυτών των ΜΜΕ, αλλά και πολιτικών στελεχών της Αξιωματικής αντιπολίτευσης, είναι τα περίφημα ελλείμματα των ΔΕΚΟ. Λες και για τα όποια προβλήματα αντιμετωπίζουν οι ΔΕΚΟ δεν ευθύνονται π.χ. οι διάφοροι Βουρλούμηδες και Παλαιοκρασάδες, δεν ευθύνεται η κάθε φορά κυβερνητική πολιτική, που έχει μετατρέψει τις Δημόσιες Επιχειρήσεις και Οργανισμούς σε φυτώρια πελατειακών σχέσεων και πειραματισμών, δεν ευθύνεται το όργιο εξυπηρέτησης αθέμιτων συμφερόντων και κάθε είδους «διαπλοκής», αλλά οι συλλογικές συμβάσεις, οι κανονισμοί εργασίας, η εργασιακή ασφάλεια και οι αποδοχές των εργαζομένων.

Αλλά ας δούμε και τα περιβόητα ελλείμματα. Η εισηγητική έκθεση του Προϋπολογισμού 2006, περιέχει ενδιαφέροντα στοιχεία, στα οποία δεν έσκυψαν ποτέ οι διάφοροι καλοθελητές αναλυτές. Σύμφωνα με τα στοιχεία αυτά, ως ΔΕΚΟ θεωρούνται 48 δημόσιες επιχειρήσεις και οργανισμοί. Απ' αυτές το 2005 είχαμε 24 κερδοφόρες, 21 ελλειμματικές και 3 εξισωτικές, ενώ το 2006 προβλέπεται να έχουμε 25 κερδοφόρες 19 ελλειμματικές και 4 εξισωτικές. Τα περιβόητα ελλείμματα φαίνονται στον παρακάτω πίνακα.

Α/Α	ΔΕΚΟ	ΕΛΛΕΙΜΜΑ (σε εκατ. ΕΥΡΩ)	
		2005	2006
1 2 3 4 5	ΕΒΟ-ΠΥΡΚΑΛ ΟΣΕ ΠΡΟΑΣΤΙΑΚΟΣ ΤΡΑΜ ΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΕΣ 2005 2006	89,37 . 629,81 10,16 13,57 329,92	76,00 676,20 7,71 13,77 357,16 <i>ĩ</i>
	-ΕΘΕΛ 193,99 210,63 -ΗΛΠΑΠ 59,79 58,84 - ΗΣΑΠ 72,40 78,80 - ΟΑΣΑ 3,74 8,89		
	329,92 357,16		
	ΜΕΡΙΚΟ ΣΥΝΟΛΟ Ι ΑΛΛΕΣ ΕΛΛΕΙΜΜΑΤΙΚΕΣ (2005: 13 ΔΕΚΟ) (2006:11ΔΕΚΟ)	1.072,81 34,83	1.130.84 30,81
	ΜΕΡΙΚΟ ΣΥΝΟΛΟ Π ΚΕΡΔΗ ΚΕΡΔΟΦΟΡΩΝ (2005:24 ΔΕΚΟ) (2006: 25 ΔΕΚΟ)	1.107,64 - 834,06	1.161,65 - 537,23
	ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΕΛΛΕΙΜΜΑ	273,58	624,42

Από τα παραπάνω στοιχεία προκύπτει ότι τα περίφημα ελλείμματα των ΔΕΚΟ, είναι ουσιαστικά τα ελλείμματα των Αστικών Συγκοινωνιών και του ΟΣΕ, που για το 2005 ανέρχονται σε 983,44 εκατ. ευρώ ή ποσοστό 88,8% και για το 2006 σε 1.054,84 εκατ. ευρώ ή ποσοστό 90,8% των συνολικών ελλειμμάτων.

Το έλλειμμα της ΕΒΟ-ΠΥΡΚΑΛ ανέρχεται σε 89,37 και 76,00 εκατ. ευρώ αντίστοιχα για τα έτη 2005 και 2006, ενώ στις άλλες ελλειμματικές (13 ΔΕΚΟ του 2005 και 11 του 2006) το έλλειμμα των 34,83 και 30,81 εκατ. ευρώ αντίστοιχα, οφείλεται κατά κύριο λόγο στον ΟΔΙΕ (Οργανισμός Διεξαγωγής Ιπποδρομιών Ελλάδος), που καμιά σχέση δεν έχει με Κοινή Ωφέλεια και τα ελλείμματα του ανέρχονται σε 19,83 και 15,55 εκατ. ευρώ.

Μια ματιά δε στον κατάλογο των 13 και 11 ελλειμματικών ΔΕΚΟ, θα μας επιτρέψει να διαπιστώσουμε ότι δεν περιλαμβάνουν καμιά από τις γνωστές ΔΕΚΟ, αλλά μόνον δημόσιες υπηρεσίες και οργανισμούς, που βέβαια δεν προσφέρονται για πώληση.

2. Εισοδυσιατική και ασφαλιστική πολιτική

Η προβλεπόμενη στον Προϋπολογισμό 2006 αύξηση της δαπάνης για αποδοχές προσωπικού και συντάξεις ανέρχεται σε 6,1%. Στην αύξηση αυτή θα ενσωματωθούν:

- η ωρίμανση του προσωπικού (μισθολογική βαθμολογική εξέλιξη)
- η αύξηση των συντάξεων με κάποιο μεγαλύτερο ρυθμό από την αύξηση των μισθών.

η χορήγηση ειδικών επιδομάτων και η επέκταση μισθολογικών προαγωγών σε κατηγορίες συνταξιούχων (στρατιωτικοί, αστυνομικοί κλπ)

- η αύξηση λόγω πληθωρισμού.

Συνεκτιμώντας όλα τα παραπάνω και με πληθωρισμό 3,2%, σύμφωνα με τον Προϋπολογισμό, η μισθολογική αύξηση δεν υπάρχει περίπτωση να ξεπεράσει το 2,5%. Η εκτίμηση αυτή επιβεβαιώνεται άλλωστε από την ίδια την κυβέρνηση, η οποία προβλέπει ότι ο ρυθμός αύξησης του πραγματικού μέσου μισθού από 3,3 μονάδες το 2004, πέφτει σε 2,0 το 2005 και παραπέρα σε 1,7 το 2006.

Επιβεβαιώνεται έτσι ότι οι πραγματικοί μισθοί στην Ελλάδα συνεχίζουν να αυξάνονται με ρυθμούς που γενικά υπολείπονται των αντίστοιχων ρυθμών αύξησης της παραγωγικότητας της εργασίας, έτσι ώστε το πραγματικό κόστος εργασίας ανά μονάδα προϊόντος να παρουσιάζει μακροχρόνια πτωτική πορεία. Η πτώση αυτή δημιουργεί μεγάλα περιθώρια κέρδους στις επιχειρήσεις και είναι ο ουσιαστικότερος λόγος της ανόδου της κερδοφορίας στην Ελλάδα τα τελευταία 15 έως 20 χρόνια.

Ορισμένα συγκριτικά στοιχεία με την Ε.Ε. επιβεβαιώνουν του λόγου το αληθές. Το κόστος εργασίας ανά μονάδα προϊόντος με βάση 100 για τον μέσο όρο της Ε.Ε. των 15, ανέρχεται στην Ελλάδα σε 73 και είναι σημαντικά χαμηλότερο ακόμη και από την Πορτογαλία, που είναι προτελευταία με δείκτη 83. Οι κατώτερες αποδοχές ανέρχονταν το 2004 στην Ελλάδα σε 605 € το μήνα, ενώ ο μέσος όρος 9 χωρών μελών της Ε.Ε. των 15, που έχουν θεσμοθετήσει κατώτερες αποδοχές, ανέρχονταν σε 980 € και αποτελούσε μόλις το 61,7%. Τον ίδιο χρόνο ο μέσος μισθός στην Ελλάδα ανέρχονταν σε 1315 €, ενώ ο μέσος όρος του μέσου μισθού στην ΕΕ15 στα 2030 € και σε ποσοστό 64,8%.

Για το ασφαλιστικό η εισηγητική έκθεση του Προϋπολογισμού επισημαίνει τον Εθνικό διάλογο, που θα προωθήσει «διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις», όπως η εξασφάλιση επάρκειας των συντάξεων, η εξομάλυνση των ανισοτήτων του συστήματος και η προώθηση των επαγγελματικών συνταξιοδοτικών ταμείων και των ιδιωτικών ασφαλιστικών συμβολαίων. Επαίρεται, επίσης, για την «επίλυση» του ασφαλιστικού των Τραπεζών.

Ανακοινώνει ότι οι αυξήσεις στις συντάξεις θα είναι πιο πάνω από τις αυξήσεις στους μισθούς, ενώ χορηγούνται, όπως λέει, «αυξήσεις» για το 2005 και 2006 διπλάσιες του πληθωρισμού για τον ΟΓΑ και το ΕΚΑΣ. Δηλαδή 8 και 12 ευρώ το μήνα. Όταν τα 30€ του 2004, χαρακτηρίζονταν ντροπή.

Διαρθρωτικά μέτρα στην αγορά εργασίας: Ειδική βαρύτητα δίνεται στην προώθηση της μερικής απασχόλησης και άλλων ευέλικτων μορφών απασχόλησης. Αναμένεται ότι η ενίσχυση της ευελιξίας θα οδηγήσει στη δημιουργία νέων θέσεων και στην ενεργοποίηση μέρους του πληθυσμού το οποίο επιθυμεί να εργαστεί με τέτοιες συμβάσεις.

Διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις για την επιχειρηματικότητα:

Μείωση φορολογικών συντελεστών για ΑΕ και ΕΠΕ κατά 10 εκατοστιαίες μονάδες από 35% στο 25% από την 1-1-2007.

- Νέος νόμος με κίνητρα για ιδιωτικά επενδυτικά σχέδια.
- Συμπράξεις δημόσιου και ιδιωτικού τομέα για τα έργα υποδομών της χώρας.
- Παροχή φορολογικών κινήτρων για τη χρηματοδότηση της έρευνας, της καινοτομίας και της βελτίωσης των επιχειρήσεων στο διεθνές περιβάλλον. Πρόγραμμα αποκρατικοποιήσεων.

Είναι σαφές ότι τόσο ο Προϋπολογισμός 2006, όσο και το νομοσχέδιο για τις ΔΕΚΟ, συνιστούν πρόκληση για τους εργαζόμενους και τα Συνδικάτα τους. Αύριο, Τετάρτη 14 Δεκέμβρη, πραγματοποιείται Πανελλαδική, Πανεργατική Απεργία της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ. Η επίθεση που δέχονται η εργατική και τα δικαιώματα της,

είναι τέτοιας έκτασης και σημασίας, που δεν δικαιολογούνται, με τίποτα, άλλες επιλογές και άλλες προτεραιότητες. Η Κυβέρνηση και οι αντεργατικές επιλογές της ποντάρουν στο διασπασμένο συνδικαλιστικό κίνημα, γι αυτό και προώθησαν το νομοσχέδιο για τις ΔΕΚΟ την παραμονή της απεργίας. Ας το λάβουν υπόψη τους όσοι εξάγγειλαν ήδη χωριστές συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις την ημέρα της απεργίας. Ας δουν σε ποιόν κουβαλούν νερό, ποιος πέρα από προθέσεις, επωφελείται. Η κυβερνητική πολιτική ή η εργατική τάξη;

Οι εργαζόμενοι ενωμένοι, σαν μια γροθιά, πρέπει να δώσουν την απάντηση τους στην επίθεση που δέχονται. Επιτέλους, όταν η επίθεση θίγει θεμελιακά δικαιώματα, δεν είναι δυνατόν οι εργαζόμενοι να χωρίζονται σε καλούς και κακούς, σε «επαναστάτες» και σε «συμβιβασμένους». Ας δοθεί κάποτε η δυνατότητα στους εργαζόμενους της ίδιας επιχείρησης, του ίδιου χώρου δουλειάς, να βγουν μαζί στους δρόμους, να βρεθούν στο ίδιο μετερίζι, ν' ακούσουν, στο κάτω-κάτω, τις θέσεις και τις αναλύσεις όλων.

Αθήνα 13-12-2005

Γιάννης Θεωνάς

μέλος της Γραμματείας του **ΣΥΡΙΖΑ**